

Hugo Bouter

Een danklied op de derde dag

'Op de derde dag zult u naar het huis van de HERE gaan'.

2 Koningen 20:5

Hizkia's zorg voor het huis van de Here

Het huis van God was heel belangrijk voor koning Hizkia, omdat hij wandelde in Gods wegen. Hij wilde evenals zijn grote voorvader David koning zijn bij de gratie van God, en daarom droeg hij zorg voor de tempeldienst. Zijn goddeloze vader Achaz had de tempel leeggeroofd en die vervolgens gesloten (2 Kron. 28:21-24). Hizkia maakte dit in het eerste jaar van zijn regering weer ongedaan; reeds in de eerste maand opende hij de deuren van het huis van de Here en herstelde ze (2 Kron. 29:3). Dat was een mooi begin van zijn regering en het werd gevolgd door een volledig herstel van Gods huis, van de eredienst en alles wat ermee verband hield. Het Paasfeest werd op een unieke wijze gevierd en het land werd gereinigd van de afgoden. Het was een tijd van reveil, herstel, en terugkeer tot God en Zijn dienst. Hizkia was in dit alles voorspoedig: 'Hij deed wat goed en recht en trouw was voor het aangezicht van de HERE, zijn God. In al het werk dat hij begon met betrekking tot de dienst van het huis Gods, tot de wet en het gebod, waarin hij zijn God zocht, handelde hij met volle toewijding en was hij voorspoedig' (2 Kron. 31:20-21).

Toen kwam er echter beproeving in het leven van de koning. Op de periode van voorspoed volgde een tijd van lijden en loutering, een tijd van benauwdheid van buiten en van binnen. Van buitenaf was er de dreiging van de koning van Assur, die tegen Juda optrok en het beleg sloeg voor Jeruzalem. In zijn periode van voorspoed

was Hizkia tegen hem in opstand gekomen (2 Kon. 18:7). Van binnenuit was er angst en vrees voor de naderende ondergang van de stad – en later kwam daar nog de dodelijke ziekte bij waaraan Hizkia haast was gestorven. In deze kritieke periode vinden wij vrij snel een kentering in het gedrag van de koning ten aanzien van het huis van God. Zelfs vrome mannen kunnen falen als ze op de proef worden gesteld!

Toen Sanherib de vestingsteden van Juda veroverde, gebruikte Hizkia de schatten van de tempel namelijk als een soort afkoopsom om de verdere opmars van de koning van Assyrië te voorkomen: 'In het veertiende jaar van koning Hizkia trok Sanherib, de koning van Assyrië, op tegen alle versterkte steden van Juda en bezette ze. En Hizkia, de koning van Juda zond tot de koning van Assyrië, naar Lachis, deze boodschap: Ik heb gezondigd; trek van mij weg; wat u mij oplegt, zal ik opbrengen. Toen legde de koning van Assyrië aan Hizkia, de koning van Juda, driehonderd talent zilver en dertig talent goud op. En Hizkia gaf al het zilver dat zich bevond in het huis van de Here en in de schatkamers van het huis van de koning. In die tijd sneed Hizkia het goud af van de deuren en de deurposten van de tempel van de Here. Hizkia, de koning van Juda, had die met goud laten overtrekken. Hij gaf dat goud aan de koning van Assyrië' (2 Kon. 18:13-16). Dit hield in dat Hizkia het huis van God, dat hij eerst hersteld had, nu ontluisterde.

Wij lezen hier ook niet dat hij God om raad vroeg, of dat hij opging naar de tempel om te bidden. Hij handelde eigenmachtig en schaadde daarbij de belangen van Gods huis. De negatieve gevolgen daarvan konden niet uitblijven. Sanherib incasseerde wel de schatting die Hizkia afdroeg, maar stuurde desondanks toch een sterke legermacht naar Jeruzalem – hoewel de hoofdmacht van het leger bij Lachis bleef. Eerst beperkte de koning van Assyrië zich tot een psychologische oorlogvoering door middel van zijn maarschalk. De retoriek van deze man was echter zo effectief dat Hizkia erdoor in het nauw werd gebracht. Toen moest hij wel Gods aangezicht zoeken: hij scheurde zijn kleren, bedekte zich met een rouwgewaad en ging de tempel binnen (2 Kon. 19:1). De nood was hoog gestegen. Toch lezen wij hier niet dat Hizkia zélf een gebed uitsprak. Dat liet hij over aan de profeet Jesaja, die een gebed moest opzenden voor het overblijfsel dat nog gevonden werd.

Pas nadat er opnieuw gezanten van Sanherib met een dreigbrief waren gekomen, vinden wij een persoonlijk gebed van de koning. Daarin noemde hij de Here ook 'onze God', terwijl hij tegenover de profeet meer afstandelijk had gesproken over 'uw God' (2 Kon. 19:4, 19). Het is ontroerend dit gebed van Hizkia te lezen, dat hij opzond nadat hij voor de tweede keer naar Gods huis was opgegaan en daar de brief van het gezantschap van Sanherib had uitgespreid voor Gods aangezicht. De koning deed nu een klemmend beroep op de Here om Zijn eer als de enige en

waarachtige God te handhaven tegenover de nietige afgoden, die slechts het werk van mensenhanden waren. Dit gebed werd op wonderbare wijze verhoord. De Engel van de Here sloeg het leger van Sanherib, zodat hem niets anders overbleef dan met beschaamd gelaat naar zijn land terug te keren (2 Kron. 32:21).

De betekenis van de derde dag

Maar deze overwinning betekende niet dat alle beproevingen nu voorbij waren. Juist in die dagen werd Hizkia getroffen door een dodelijke ziekte, en de profeet Jesaja bracht hem de ernstige boodschap dat hij hiervan niet zou herstellen. Opnieuw lezen wij dan dat Hizkia een vurig gebed opzond tot God, die hem daarop liet antwoorden door middel van de profeet: 'Ik heb uw gebed gehoord. Ik heb uw tranen gezien. Zie, Ik ga u gezond maken; op de derde dag zult u naar het huis van de Here gaan' (2 Kon. 20:5).

Van de drie keer dat deze geschiedenis in de Schrift voorkomt, wordt alleen hier de belofte vermeld dat Hizkia *op de derde dag* weer zou mogen opgaan naar Gods huis. Nu ging het niet om een smeekgebed om uitredding, zoals de voorgaande keren dat Hizkia was opgegaan naar de tempel. Maar nu was het zijn doel om Hem te danken en te eren voor de verkregen verlossing. Hizkia veranderde van een smekeling in een *aanbidder*, zoals hij in zijn danklied ook zei. Zijn taak was voortaan God te loven en te prijzen in Zijn huis: 'De levende, de levende, hij looft U (...). De Here is gereed om mij te verlossen. Daarom doen wij het snarenspeel klinken al de dagen van ons leven in het huis van de Here' (Jes. 38:19-20). Hier is een parallel te zien met bijv. psalm 116, waar God een lofoffer wordt gebracht in Zijn huis vanwege de verlossing uit de banden van de dood.

Zoals gezegd: Hizkia mocht God zijn dank betalen op de *derde* dag. Ongetwijfeld is het niet toevallig dat dit hier zo staat, want de derde dag verwijst in de Schrift naar de opstanding uit de doden. Christus is opgewekt op de *derde* dag. Alleen op grond van Zijn sterven en opstanding kunnen wij als vernieuwde mensen het lied van de verlossing aanheffen en God eren in Zijn huis. Het gaat voor ons als christenen niet om een tempel van hout en steen, maar om een geestelijk huis, de Gemeente van de levende God. In de Gemeente mogen wij geestelijke offeranden aan God brengen (zie o.a. 1 Kor. 3:16; 2 Kor. 6:16; Ef. 2:20-22; 1 Tim. 3:15; 1 Petr. 2:5).

In figuurlijke zin is de belofte die Hizkia hier kreeg ook op ons van toepassing. Wij mogen eveneens 'op de derde dag' onze God en Vader hulde brengen in Zijn huis. Wij doen dat op de grondslag, het fundament van Christus' opstanding. Zo komen wij met onze offeranden van lof en dank bij God, en aanbidden wij Hem als de God

en Vader van onze Heer Jezus Christus. Wij naderen als priesters in het geestelijke huis, waarvan Christus Zelf de Hoeksteen is. Wanneer wij zo tot God komen, is dit werkelijk een *opgaan* naar Zijn huis. Wij mogen hart en ziel tot Hem opheffen. Onze lofzang stijgt als kostelijk reukwerk op tot de troon van God, die wij straks verheerlijkt zullen omringen (Openb. 5).

In Genesis 1 zien wij dat op de derde dag het droge te voorschijn kwam en de aarde vrucht ging voortbrengen. Zo hebben wij als gelovigen een veilige plaats bereikt, waar de wateren van het oordeel ons niet meer kunnen deren en waar wij voor God vrucht kunnen dragen. Doordat wij verbonden zijn met de opgestane Heer, kan er nieuw leven uitspruiten. Wij brengen Hem de vrucht van onze lippen en andere offers die voortkomen uit de nieuwe schepping (vgl. Joh. 12:24; Rom. 6:22; 7:4; Gal. 5:22; 6:8; Hebr. 13:15). Op deze nieuwe grondslag kunnen wij God dienen, verlost van de wereld en van de macht van de tegenstander.

Zoals Israël eertijds hebben wij het land van de slavernij verlaten en zijn wij 'drie dagreizen ver' de woestijn ingetrokken om onze offers te kunnen brengen (Ex. 8:27). Het was ook op de derde dag, dat God Zichzelf aan Israël openbaarde en het volk tot Hem mocht naderen bij de Sinai (Ex. 19:11,16-17). En op de derde dag trok Israël door de Jordaan, de doodsrivier, in navolging van de ark, die een beeld is van Christus (Joz. 1:11). Zo zijn er nog meer voorbeelden te noemen: Jona bereikte na drie dagen in de 'banden van de dood' het droge. Ester naderde op de derde dag tot de koning en werd van het dreigende oordeel gered. De derde dag is de dag van de opstanding, het verkrijgen van de behoudenis, het bereiken van een veilige plek voor Gods aangezicht om voor Hem vrucht te dragen.

Hizkia schoot tekort in dankbaarheid

Helaas schoot Hizkia tekort in dit vrucht dragen voor God. De vrucht van het vlees kwam weer tevoorschijn. De kroniekschrijver zegt het als volgt: 'Maar Jehizkia schoot tekort in dankbaarheid voor de weldaad, hem bewezen, want hij werd hoogmoedig, zodat er toorn kwam te rusten op hem, op Juda en op Jeruzalem' (2 Kron. 32:25). Als Hizkia telkens met een lofoffer was opgegaan naar Gods huis, dan was hij misschien bewaard gebleven voor deze zonde. Maar nadat hij van zijn dodelijke ziekte was hersteld, scheen het huis van de Here niet zo belangrijk meer voor hem te zijn. Het gezantschap uit Babel kreeg niets te horen over de tempel, maar de koning toonde hun wel alle schatten van zijn eigen paleis (2 Kon. 20:12-17 SV). Hizkia was hoogmoedig geworden; hij dacht meer aan zijn eigen eer dan aan

Gods eer. Daardoor handelde hij in strijd met zijn eerdere belijdenis toen hij als aanbidder was opgegaan naar het huis van de Here.

Dit doet ook denken aan wat er van koning Salomo wordt vermeld toen hij de bouw van de tempel in zeven jaar had voltooid: 'Maar over zijn *eigen* huis bouwde Salomo dertien jaar' (1 Kon. 7:1). En aan wat de profeet Haggai de Joden verweet die waren teruggekeerd uit de Babylonische ballingschap: 'Is het voor u de tijd om in *uw* weldoortimmerde huizen te wonen, terwijl dit huis (d.i. de tempel) verwoest ligt' (Hag. 1:4)? Ondanks al het goede dat er van Hizkia, van Salomo en van het overblijfsel valt te zeggen, zien wij in al deze gevallen toch dat zij meer dachten aan hun *eigen* belangen. Daardoor kreeg de Here niet de plaats en de eer die Hem toekwam.

Het voorbeeld van de Heer Jezus Zelf laat ons een heel andere houding zien, want van Hem staat er geschreven: '(...) de ijver voor Uw huis heeft Mij verteerd' (Ps. 69:10; Joh. 2:17). Hij *bleef* in de tempel, omdat Hij wilde zijn in de dingen van Zijn Vader (Luc. 2:46-49). Laat ons leven steeds in het teken mogen staan van het *opgaan* naar het huis van de Here, in het besef dat één dag in Zijn voorhoven beter is dan duizend elders (Ps. 84:11).

Oude Sporen 2017

